

Gosse Ytsma, hoofd beveiliging van Het Poortje, loopt bijna 3000 kilometer

Pelgrimstocht naar Santiago de Compostela: “Ik heb nu meer vertrouwen in mensen”

Wat drijft iemand met een prima baan bij DJI en een gelukkig huwelijk om vier maanden te gaan lopen naar een pelgrimsoord in Spanje? “Innerlijke onrust”, aldus Gosse Ytsma, hoofd beveiliging en technische dienst bij JJI Het Poortje. Gosse vertelt over de voettocht van 2890 kilometer die behalve 20 duizend euro voor een goed doel hemzelf ook veel goeds heeft opgeleverd.

Op eerste paasdag 2006 gaan Gosse Ytsma en schoonzus Aukje vanuit Fryslân op pad richting Santiago de Compostela (Noord-Spanje). Wandelschoenen aan, een volle rugzak op de rug (de inhoud staat in het Fries opgesomd op hun website), uitgezwaaid door hun gezinnen en bijna 3000 kilometer te gaan. Tussen 16 april en 13 augustus houden ze maar zes dagen rust, vanwege lichamelijk ongemak of familiebezoek. Op alle overige dagen leggen ze circa dertig kilometer af. Dat betekent vroeg opstaan, uren lopen, eten inkopen zodra er een winkel opduikt en in de namiddag een slaapplek zoeken.

Gosse: “De eerste drie weken heb je flink last van je lichaam: blaren, spierpijn, de stress moet eruit. Daarna is dat over en loop je heerlijk. Je laat de tocht je dag en je gedachten bepalen. Je geeft eigenlijk alles uit handen. Dat is heel wat voor zo’n *controlfreak* als ik.”

Drang om te presteren

Als hoofd Beveiliging van JJI Het Poortje in Groningen en leidinggevende van dertig man heeft Gosse graag de touwtjes in handen. In zijn werk kan hij weinig aan het toeval overlaten. Bovendien heeft hij een onstuitbare drang om te presteren. “Ik ben altijd bezig met het volgende doel dat ik moet bereiken. Als ik eenmaal iets beheers, is de uitdaging weg.”

Gosse begon zijn gevarieerde loopbaan als automonteur. Na de verpleging en de sociale academie kwam hij bij DJI terecht, eerst als hoofd personeelszorg bij PI De Marwei. “Een innerlijke onrust drijft mij voort.”

Als zijn schoonzus Aukje onder de indruk raakt van verhalen van pelgrims en in 2000 zegt: “Ik ga, wie gaat er mee?”, is de keus voor Gosse niet moeilijk. Ze plannen de tocht in 2006. Dan zijn Aukjes kinderen oud genoeg om maanden zonder moeder te kunnen en kan Gosse voldoende roostervrije dagen opsparen. Ook rondt hij in 2003 zijn theologiestudie nog af.

Alleen met je gedachten

“Tijdens het lopen merk je dat een pelgrimstocht niet puur ‘leuk’ is, zoals ik eerst dacht. Er zijn pelgrimslopers die het huilend opgeven. Fysiek zwaar vond ik het alleen in de Ardennen. Maar psychisch kan het heel belastend zijn om alleen te zijn met je gedachten over jezelf en het leven. Aukje en ik liepen samen. Toch konden wij elkaar niet altijd opvangen. Gelukkig hadden we ieder een contactpersoon. Ik heb elke week gebeld met de pastor van Het Poortje. Phemia van Besoyen heeft me door de moeilijke momenten heen geholpen.” Overigens heeft Het Poortje Gosses telefoonkosten betaald in ruil voor een maandelijks verslag in Poortpost.

“Ook kwamen er vaak mensen die als beschermengelen ons van de weg plukten en uitnodigden voor eten en een slaapplek. We waren namelijk herkenbaar als pelgrims door onze jakobsschelpen. Die schelp opent letterlijk deuren. Behalve in de Champagne-streek. Daar zijn de mensen rijk, maar ze doen de deur gewoon voor je dicht. Zelfs bij *gîtes* (pensions) willen ze geen pelgrims hebben.”

Warme ontmoetingen

Desondanks overheersen de mooie herinneringen. Gosse kan uren vertellen over vele hartverwarmende ontmoetingen en onverwachte gastvrijheid. Over Fransen die zomaar een slaapplek aanbieden in hun eenvoudige huis, een verlaten boerderij, een dorpszaal of een luxe landgoed. Over Basken die hen met andere pelgrims te eten vragen en ieder een lied uit hun eigen streek laten

zingen. “Wij waren meegenomen door Gerhard ‘de Cologne’ en werden na onze Friese *Wâldsang* de Basken van de Nederlanden genoemd”, lacht Gosse.

“Pelgrims die je onderweg regelmatig tegenkomt, zijn erg betrokken. Je hoort herkenbare ervaringen en hele levensverhalen. Prachtig! We werden ook vaak getroffen door de omgeving: eindeloze Spaanse hoogvlakten, een hert dat vlak voor je stilstaat of een groot kruis naast een bord doodlopende weg waar je dan - haast symbolisch - toch op een mooi pad uitkomt.”

De aankomst in Santiago de Compostela viel Gosse tegen: “Het laatste stuk wordt de tocht massaler. Spanjaarden die lopen voor studiepunten bedonderen de boel en in de kathedraal wordt een standaardvertoning opgevoerd. Maar we hebben onze *compostela*, onze aflaat, ontvangen. Het verrassende weerzien met onze gezinnen maakte veel goed.”

Koester leuke dingen

Een halfjaar na terugkomst ervaart Gosse dagelijks hoe de pelgrimstocht hem veranderd heeft: “We hebben onderweg zoveel gastvrijheid en liefde ontmoet, dat geeft meer vertrouwen in de mensheid. De enige narigheid was één Belgische junk die mijn telefoon wilde stelen. De misstanden die we in ons werk met gedetineerden tegenkomen, heb ik flink leren relativeren.

Verder heeft het feit dat wij ’s morgens niet wisten waar we ’s avonds zouden uitkomen, mij vertrouwen gegeven in de dingen die komen, ook bij Het Poortje. Eerst plande ik: dán moeten we dáár zijn. En nu ben ik vooral nieuwsgierig: hoe zal het gaan?

Ik werk nog steeds hard, maar geen zestig uur per week meer. Ik koester de mensen die mij lief zijn en de dingen die ik leuk vind. Ik gebruik mijn talenten, maar zonder dat dat altijd iets tastbaars moet opleveren. Met trombonespelen en hardlopen hoef ik geen concoursen of marathons meer te winnen.” En de innerlijke onrust? Gosse knikt: “Die ben ik kwijt.”

Kijk op www.pelgrimageaukjegosse.nl voor verslagen, foto’s en info over de Noma-stichting, waarvoor Gosse en Aukje 20 duizend euro hebben binnengehaald via sponsoring.

Tekst: Corine Willemse
maart 2007

Beeld: Gosse Ytsma